

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Alma Cristina Balas

AL

pasiune

pură

sm^{art}
PUBLISHING

Cuprins

Partea întâi.....	7
Partea a doua	127
Partea a treia.....	345

© 2007 Editura Libris
Toate drepturile rezervate
Orice copie care poartă în fața sau în spatele ei
semnul de înregistrare al Editurii Libris

www.libris.ro
Contactați-ne la tel. 0711 057 139, e-mail: contact@libris.ro

Partea întâi

1.

Așteptarea rezultatelor îi dădea fiori reci pe șira spinării.

Cu siguranță, cei mai mulți își doreau să intre la această facultate și să ajungă cel puțin prim-balerini la un teatru de renume, însă ea era, probabil, singura care avea un cu totul alt motiv și acest motiv era așa de straniu chiar și în ochii cunoscuților ei, încât pe toți acei oameni din curtea facultății i-ar face cel puțin să zâmbească și apoi să o ia peste picior.

Ce fusese mai greu trecuse, un examen lung și chinuitor. Dar, cel puțin, în viziunea ei merita-se efortul, chiar dacă nu-și propusese să ajungă în cele din urmă o prim-balerină.

Dar ce își dorea, de fapt?

„Un dans, un singur dans și atât. Și după asta? La naiba, chiar nu m-am gândit“, își zise ea.

Și când încerca din nou să se gândească, întreaga poveste se întrerupea. Pur și simplu nu reușea să-și imagineze că acel dans va exista.

Toți așteptau cu nerăbdare să se afișeze nenorocitele alea de liste. Teoretic, nu prea avea șanse să intre și, practic, era la fel de improbabil, însă în zona „practică“ a acestui exercițiu, exista un licăr de speranță.

„Măcar de s-ar uita și la mine cineva, să-mi ofere o răsplată pentru toată munca și transpirația, dar, mai ales, pentru încrederea pe care o am în visul meu.“

Să începi să faci balet la 15 ani și trei ani mai târziu să-ți și dorești să intri la un asemenea institut, era, cu adevărat, o nebunie, dar spera din tot sufletul ca lucrurile să se aranjeze în cele din urmă.

Toți cunoscuții erau împotriva acestei nebunii. Acesta era și motivul pentru care celor mai mulți cunoscuți nu le-a mai spus nimic. Deja făcea foarte multe, foarte diverse și, cu siguranță, efortul pe care ar fi trebuit să-l investească pentru a învăța baletul era ceva ce, pur și simplu, nu mai avea loc în programul ei. Dar, iată, încăpățânată, așa cum se știa, a făcut-o, iar acum își aștepta rezultatul.

Nick, bunul ei prieten, dar și profesor chiar la această facultate și parte din comisia de admitere, deja o amenințase că o să-i dea cu două puncte mai puțin decât trebuie, în felul asta sperând s-o descurajeze să continue nebunia asta.

— La naiba! De ce a trebuit să fie tocmai el în comisie? și când toate privirile din jurul ei se întoarseră spre ea, roșie toată, își plecă privirea, dându-și seama că a vorbit cu voce tare.

„Și când mă gândesc că nu vorbesc urât... tocmai asta mi-a scăpat cu voce tare.“

— Vă rog să vă îndepărtați de la avizier... Nu voi putea să afișez listele și nu veți ști ce ați făcut, spuse o doamnă ce părea că avea fix atunci momentul ei de glorie.

Cuvintele ei însă produceau și mai multă îmbulzeală.

— Deci, dacă nu vă interesează... continuă ea punându-și mâinile în șold.

Ca niște recruți ce nu mai aveau încotro, toți s-au dat la o parte, acceptând faptul că cel mai important om la acel moment era ea, „doamna cu listele“, deci, trebuia ascultată.

Tacticos, femeia așeză foile, având însă grijă să se întrerupă de câteva ori, uitându-se în stânga și în dreapta, vădit deranjată când cineva, de prea multă nerăbdare, o atingea.

Nu avea sens să se pună cu mulțimea, ea nu era foarte înaltă și, chiar dacă ajungea în față, probabil că avea nevoie de mai mult timp pentru studierea listelor, așa că se retrase într-un colț. De emoție își freca mâinile și, fără să-și dea seama, își mai rodea și câte o unghie.

„Unde naiba este Nick când are omul nevoie de el?“

„Putea să-mi dea și el un telefon, să-mi spună ce am făcut. Dar ce să mă aștept de la el, care nu a făcut decât să mă descurajeze?“

Simți că trebuie să-și întoarcă privirea. În ușa principală, cu un aer de superioritate, Nick privea

Libris.ro
peste mulțime și din când în când către ea, dar pe fața lui nu se citea nimic.

„Of, Doamne, arată atât de bine! Însă înfumurarea asta a lui o să-i vină de hac!“

Deși era mai mare decât ea cu numai 10 ani, reușise să devină unul din cei mai buni coregrafi, recunoscut la nivel internațional. Avea spectacole peste spectacole, lucra cu cei mai buni balerini și ajunsese în situația foarte bună de a alege el la ce să lucreze. „Nimic mai puțin decât excelent“ – era deviza lui.

Cu toată aroganța lui, nu putea să nu remarce că îi fusese un prieten extraordinar de când îl cunoscuse, de la 11 ani.

Mulțimea se mai răspândise și, timidă, se apropie și ea de liste.

„De unde să încep, de la linie, în jos sau de la linie, în sus?... O să o iau de la linie, în jos...“

Mai aruncă o privire spre Nick, iar când privirile li s-au întâlnit, ea i-a scos limba. Tot timpul se comporta cu el ca și cu un frate mai mare, care îi permitea orice.

Își plasă degetul sub linie și încet, rând cu rând, citea numele. Mulți ruși, mulți englezi, însă ea nu apărea. Cu cât cobora, cu atât se rușina și mai mult și licărul de speranță se transforma într-o rugăciune slabă: „Să nu fiu chiar ultima, să nu mă fac de râs“.

Ajunse la capătul listei, însă nimic. „Unde sunt?“, se întrebă vădit emoționată. Gândul că ar putea să fie peste linie pur și simplu dispăruse din

capul ei și, fără să se gândească, reluă lista celor respinși.

Nick stătea în continuare pe trepte, zâmbind amuzat privind-o cum verifică pentru a doua oară lista celor respinși.

Și, din nou, ajunsese la capătul listei.

„Poate m-au eliminat din concurs“ – și panica își făcu loc în sufletul ei.

Se uită speriată către Nick, ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l facă de rușine... Deși nimeni nu știa că au cea mai mică legătură.

În cele din urmă, ca prin vis parcă, își aduse aminte că mai este și o parte de listă peste linie, a celor acceptați. Din nou își plasă degetul pe nenorocita aia de linie și o luă în sus. Nu conta ce realizase până atunci, nu conta cine este, modestia și lipsa de încredere își dădeau din nou mâna...

Nick o urmărea...

A început să parcurgă lista celor 35 de tineri acceptați. Au trecut 10, încă 10, și alți 10. Aproape îi dădeau lacrimile, căci nu se regăsea pe nicăieri. Plină de tristețe, înaintă la poziția 5, apoi, la 4, apoi, la 3, și degetul i se opri, tremurând, pe numărul 2. „Alesia von Hensell“. Urmări cu degetul linia și citi cu atenție notele pe care le-a luat. Cinci examinatori fuseseră în comisie. Patru i-au dat note maxime, iar unul, Nick, mai puțin cu câte două puncte la fiecare probă, cum a promis, de altfel. Cu ochii în lacrimi, își întoarse capul spre bărbatul care se umfla în pene de bucurie că ea reușise performanța de a intra la un institut atât de important.

Ar fi alergat la el și l-ar fi luat în brațe, dar îi era foarte clar că, din acel moment, prietenia lor nu trebuia să se manifeste în public, altfel Nick, cu siguranță, ar fi avut probleme.

2.

Trecuseră două luni de când se afișase rezultatul. Era timpul să se mute din nou, de data asta, la Londra. Știa precis că vremea o să-i dea bătăi de cap, dar chiar nu punea prea mult asta la inimă.

Deși Nick urma să fie cu ea acolo, comunicarea cu el era aproape de zona interzisă. Nimeni nu trebuia să bănuiască ceva, altfel întregul rezultat al examenului putea să fie pus sub semnul întrebării.

Mai avea însă două zile în care se putea bucura de prezența lui. La naiba, erau încă în Beverly Hills și aici puteau fi în continuare cei doi prieteni buni.

Un SMS făcu telefonul să zbârânie.

„Dormi?“ – și recunoscuse numărul lui Nick.

„Nu, nu încă. Tu ce faci?“

„Mă gândeam că poate ai nevoie de ceva sfaturi pentru Londra.“

„Sincer... cam da. Dar de ce nu vorbim la telefon?“

„Nu știi!“, îi răspunse Nick și îi intui râsul molipsitor.

Apoi telefonul sună și vocea masculină a lui Nick se auzi.

— Deci, pot să trec pe la tine?
 — Sigur că da, dar te rog să mă suni, să-ți deschid, nu vreau să se trezească Ana.

— De ce? Crezi că mă ia la bătaie?
 — Orice este posibil. Știi că pentru ea o fată cuminte este acasă la 10 și se întâlnește cu băieții abia a doua zi dimineață... pe lumină. Nu ar înțelege sub nicio formă o altă motivație pentru vizita unui băiat, la mine, după 12 noaptea, decât că... și cuvintele se opriră pe buze.

— Ha, ha, ha râse Nick cu toată pofta. Poate ar trebui să încerc odată, să văd cum reacționează. Vreau să zic să o trezesc, venind la tine la 12 noaptea.

— Nick, cred că o cauți cu lumânarea. Nu uita că deja a pus mâna pe coada de mătură și le-a ars câte una lui Ali și lui Kay când i-a prins fumând. Deci, nu o pune la încercare. Nu i-a păsat deloc că Ali nu era copilul ei. Pentru ea, anumite lucruri nu se fac și pace.

— Ok, ok! Vin în jumătate de oră.

*

— Ce ai pus, măi, fată, în bagajul ăsta? E dita-mai bagajul și are numai lucruri de ploaie. Chiar nu vine potopul.

Alesia se uită puțin descumpănită la toată munca ei. Citise despre vreme și părea că-și făcuse bagajul perfect pentru Londra.

— Uite, ți-am adus un ghid de călătorie pentru Londra. În funcție de anotimp, îți sugerează ce să iei, zise el, întinzându-i cartea.

Plină de curiozitate, Alesia luă cartea, o deschise și o răsfoi.

„Cum de nu m-am gândit la asta? Probabil că jumătate din bagaj trebuie să-l las acasă.“

— Și unde o să stai, ți-ai luat un apartament?

— Nici vorbă, nu stau singură în apartament. Vreau să stau la cămin. De data asta, stau la cămin, sunt curioasă cum este.

Nick dădu din cap destul de neîncrezător. Nu faptul că avea condiții minimale îl făcea să fie destul de sceptic, ci faptul că între balerine se iscau de multe ori conflicte din cauza invidiei. Nu era sigur dacă Alesia putea să facă față răutăților. „Dar poate că și asta este o lecție de învățat“, își spuse el. Oricum, faptul că era cu ea acolo, îl făcea să fie mai liniștit. Chiar dacă nu se puteau afișa împreună, știa că, dacă era nevoie, ajungea imediat.

— M-au sunat băieții. Ce crezi că mi-au zis?

— Să ai grijă de mine?

— Să am grijă de tine și să nu las pe vreunul să se apropie de tine fără să nu-l verific.

— Of, Doamne! Zici că am cinci frați mai mari, frați super isterici și super protectori.

— Da, dar îți place de noi, nu? zise Nick, dându-și ochii peste cap ca o pisică, gata-gata să cucerească un motan.

— Nick... îmi place... însă aș vrea să o lăsați mai moale. Am 18 ani și zău că-mi este teamă că rămân fată bătrână. Cu Ana și cu voi pe capul meu nu știu ce nebun o să aibă curajul să mă invite la o prăjitură.

— Draga mea, acum este vârsta cea mai sensibilă, deci nici să nu te gândești că te lăsăm de capul tău.

— Dar care vârstă nu este sensibilă, în opinia dumneavoastră?

— După mine, niciuna.

— Ba îți spun eu, vârsta la care voi o să fiți toți însurați și Ana prea bătrână să mai vadă ceva. Cam pe când eu o să am 40 de ani.

Fierbea de furie căci, deși își iubea cei cinci prieteni, toți mai mari decât ea cu vreo 10 ani, și o iubea și pe Ana, femeia care i-a stat alături toată copilăria, câteodată avea nevoie de spațiu, spațiu pe care nimeni nu părea dispus să i-l acorde.

— Deci, după ce ajungi, mă suni, spuse Nick.

— Nick! spuse Alesia scurt, încercând să-și reafirme independența.

Nick ridică un deget și foarte tăios îi spuse „Sst!“.

— Când o să ai pe cineva lângă tine să-ți poarte de grijă, atunci mai discutăm, până atunci însă ești în responsabilitatea noastră... și nu cred că vrei să discuti cu Ana această chestiune.

Sigur nu, cu Ana nu se putea discuta nimic când era vorba de siguranța ei, așa că se conformă, omorând mica ieșire de independență.

3.

Nota cu care intrase îi dădu posibilitatea să aleagă profesorul cu care urma să studieze în toți cei trei ani.

Vădit emoționată că putea să facă acest lucru și nu să fie repartizată din oficiu, aproape strigă la secretară când îi spuse că vrea să intre la clasa lui Alexei Goronin.

Cu siguranță că orice tânăr aspirant își dorea să fie la clasa lui. Era cunoscut ca fiind unul dintre cei mai buni balerini din lume, care, deși avea spectacole, își făcea timp și pentru activitatea pedagogică.

Pe lângă nivelul profesional pe care îl dobândeau, domnișoarele aveau și un alt imbold, faptul că era, cu siguranță, unul dintre cei mai frumoși și sexi bărbați, cotați ca atare în „topurile de specialitate“.

Secretara izbucni în râs când auzi impetuoșitatea din vocea ei, gândindu-se că această dorință fermă este legată de aspectul acestuia.

Văzând reacția secretarei, Alesia se înroși toată și își lăsă privirea în jos. Repetă cu glas scăzut din nou numele – „Alexei Goronin“.